

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 902

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 20 decembrie 2011

SUMAR

	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 1.406 din 20 octombrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 453, 454 și 457 din Codul de procedură civilă	2–3
Decizia nr. 1.412 din 20 octombrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28 alin. 1—3 din Codul de procedură civilă	4–5
Decizia nr. 1.447 din 3 noiembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 68 ¹ , art. 143 alin. 1 și art. 148 alin. 1 lit. f) din Codul de procedură penală	5–6
Decizia nr. 1.448 din 3 noiembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă și ale art. 192 alin. 2 din Codul de procedură penală.....	7–8
Decizia nr. 1.451 din 3 noiembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91 ¹ din Codul de procedură penală și ale art. 20 și 21 din Legea nr. 535/2004 privind prevenirea și combaterea terorismului	8–11
Decizia nr. 1.510 din 15 noiembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91 ² alin. 4 și 5 și art. 91 ³ alin. 3 din Codul de procedură penală	11–13
Decizia nr. 1.516 din 15 noiembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91 ¹ —91 ⁶ din Codul de procedură penală, precum și a dispozițiilor art. 146 și art. 215 alin. 5 din Codul penal.....	13–15
★	
Rectificări	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 1.406**

din 20 octombrie 2011

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 453, 454 și 457
din Codul de procedură civilă**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ionita Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 453, 454 și 457 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Complexul de porci” — S.A. din Brăila în Dosarul nr. 6.743/196/2010 al Judecătoria Brăila — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.499D/2010.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, cu referire la jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 20 septembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 6.743/196/2010, **Judecătoria Brăila — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 453, 454 și 457 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Complexul de porci” — S.A. din Brăila într-o cauză având ca obiect soluționarea unei contestații la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că prevederile criticate creează, pe de o parte, o situație de inegalitate între debitor și creditor, iar, pe de altă parte, încalcă dreptul la apărare și contravin dispozițiilor art. 21 alin. (4) din Legea fundamentală, deoarece accesul la justiție al persoanei executate, prin poprire, înainte de începerea executării, este imposibil.

De asemenea, arată că art. 457 din Codul de procedură civilă, astfel cum este redactat, nu asigură libertatea comerțului, concurența loială și cadrul favorabil echitabil, bazat pe libera inițiativă și concurență, potrivit art. 135 din Constituție, deoarece prin indisponibilizarea sumelor existente și viitoare în conturi se blochează activitatea debitorului.

Judecătoria Brăila — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului

Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 453, 454 și 457 din Codul de procedură civilă, care au următorul cuprins:

— Art. 453: „*Poprirea se înființează la cererea creditorului, de executorul judecătoresc de la domiciliul sau sediul debitorului ori de la domiciliul sau sediul terțului poprit.*”

Pentru sumele datorate cu titlu de obligație de întreținere sau de alocație pentru copii, precum și în cazul sumelor datorate cu titlu de despăgubiri pentru repararea pagubelor cauzate prin moarte, vătămarea integrității corporale sau a sănătății, când executarea se face asupra salariului sau asupra altor venituri periodice cunoscute realizate de debitor, înființarea popririi se dispune de instanța de fond, din oficiu, de îndată ce hotărârea este executorie potrivit legii.”;

— Art. 454: „*Poprirea se înființează fără somație, prin adresă însoțită de o copie certificată de pe titlul executoriu, comunicată celei de-a treia persoane arătate la art. 452, înștiințându-se totodată și debitorul despre măsura luată.*”

În adresa de poprire se va pune în vedere celei de-a treia persoane, care devine potrivit alin. 1 terț poprit, interdicția de a plăti debitorului sumele de bani sau bunurile mobile încorporale ce i le datorează ori pe care i le va datora, declarându-le poprite în măsura necesară pentru realizarea obligației ce se execută silit.

Adresa de înființare a popririi va cuprinde numele și domiciliul debitorului persoană fizică ori, pentru persoanele juridice, denumirea și sediul lor, precum și codul de identificare fiscală.

În cazul în care se solicită înființarea popririi pentru toate conturile unei persoane juridice, inclusiv pentru conturile subunităților fără personalitate juridică ale acesteia, se vor indica elementele de identificare pentru fiecare titular de cont în parte, respectiv pentru fiecare subunitate a societății debitoare.

În cazul în care adresa de înființare a popririi se adresează unei unități operaționale a unei bănci, poprirea va fi înființată asupra conturilor pe care debitoarea urmărită le are deschise la acea unitate.

În cazul în care poprirea a fost înființată ca măsură asigurătorie și nu a fost desființată până la obținerea titlului executoriu, se va comunica terțului poprit copie certificată de pe titlul executoriu în vederea îndeplinirii obligațiilor prevăzute de art. 456.

Indisponibilizarea sumelor de bani sau a bunurilor mobile incorporale poprite va înceta dacă debitorul consemnează, cu afecțiune specială, întreaga valoare a creanței la dispoziția creditorului urmăritor. Debitorul va înmâna recipisa de consemnare executorului judecătoresc, care va înștiința de îndată pe terțul poprit.”;

— Art. 457: „În cazul debitorului titular de conturi bancare, poprirea se înființează potrivit art. 453.

În cazul popririi sumelor de bani din conturile bancare, pot face obiectul executării silite prin poprire atât soldul creditor al acestor conturi, cât și încasările viitoare.

La data sesizării băncii, sumele existente, precum și cele provenite din încasările viitoare sunt indisponibilizate în măsura necesară realizării creanței. Din momentul indisponibilizării și până la achitarea integrală a obligațiilor prevăzute în titlul executoriu, inclusiv pe perioada suspendării executării silite prin poprire, terțul poprit nu va face nicio altă plată sau altă operațiune care ar putea diminua suma indisponibilizată, dacă legea nu prevede altfel.

Dispozițiile alin. 2 sunt aplicabile și în cazurile în care poprirea se înființează asupra titlurilor de valoare sau altor bunuri mobile incorporale urmăribile ce se află în păstrare la unități specializate.

În cazul sumelor urmăribile reprezentând venituri și disponibilități în valută, băncile sunt autorizate să efectueze convertirea în lei a sumelor în valută, fără consimțământul titularului de cont, la cursul de schimb comunicat de Banca Națională a României pentru ziua respectivă, în vederea consemnării acestora potrivit art. 456.”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 21 referitor la accesul liber la justiție, art. 24 privind dreptul la apărare și art. 135 alin. (1) și (2) lit. a) privind libertatea comerțului, protecția concurenței loiale și crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra constituționalității prevederilor criticate, în raport cu critici și dispoziții constituționale similare.

Astfel, prin Decizia nr. 336 din 16 septembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 922 din 11 octombrie 2004, Curtea a statuat că poprirea se realizează prin intermediul unei proceduri suplă și rapide în vederea recuperării creditului, dispozițiile criticate având ca finalitate

tocmai asigurarea celerității executării prestației la care debitorul este obligat printr-un titlu executoriu, în considerarea acestor rațiuni și pentru prevenirea unor eventuale abuzuri din partea debitorilor rău-platnici, în sensul tergiversării executării obligațiilor ce le incumbă.

Așadar, legiuitorul a prevăzut prin art. 453 și art. 455 alin. (1) din Codul de procedură civilă înființarea popririi fără obligația somării prealabile a debitorului, dat fiind că, în temeiul art. 399 din Codul de procedură civilă, împotriva oricărui act de executare se poate face contestație de către cei interesați sau vătămăți prin executare, debitorul beneficiind astfel de toate garanțiile procesuale pentru realizarea deplină a acestor drepturi, supunând cenzurii instanței măsura dispusă, în cadrul unei proceduri contradictorii.

De asemenea, Curtea a constatat că textul de lege criticat nu creează nicio discriminare între părțile raportului juridic, întrucât nu se poate reține o similitudine între situația juridică a debitorilor și cea a creditorilor, de natură să permită caracterizarea regimului juridic diferențiat ce le este aplicabil ca fiind discriminatoriu. Astfel, posibilitatea recunoscută creditorilor ca, în anumite condiții, expres și limitativ prevăzute de lege, să poată interveni pentru a-și apăra drepturile și interesele legitime nu constituie o măsură discriminatorie pozitivă în favoarea lor, ci reprezintă exclusiv o garanție a asigurării echilibrului între persoane cu interese contrare, prin determinarea cadrului legal de exercitare a drepturilor lor legitime.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în decizia menționată își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

În ceea ce privește critica referitoare la faptul că nu este asigurată libertatea comerțului, concurența loială și cadrul favorabil echitabil, bazat pe libera inițiativă și concurență, potrivit art. 135 din Constituție, deoarece prin indisponibilizarea sumelor existente și viitoare în conturi se blochează activitatea debitorului, aceasta nu poate fi reținută, deoarece libertatea comerțului, libera inițiativă și crearea cadrului concurențial nu pot fi realizate în condițiile în care debitorii obligațiilor de orice natură nu își execută de bunăvoie obligațiile decurgând din hotărâri judecătorești sau alte înscrisuri care, potrivit legii, constituie titluri executorii. Dimpotrivă, dând expresie prevederilor art. 135 din Constituție, legiuitorul a edictat norme care să conducă la realizarea acestor deziderate, așa cum sunt și normele criticate în cauza de față.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 453, 454 și 457 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Complexul de porci” — S.A. din Brăila în Dosarul nr. 6.743/196/2010 al Judecătoriei Brăila — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 octombrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ionița Cochințu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.412

din 20 octombrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28 alin. 1—3
din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28 alin. 1—3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Emil Balaure în Dosarul nr. 7.790/245/2009 al Tribunalului Iași — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.699D/2010.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând în acest sens Decizia nr. 741 din 12 mai 2009.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 26 noiembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 7.790/245/2009, **Tribunalul Iași — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28 alin. 1—3 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Emil Balaure cu ocazia soluționării unei cauze având ca obiect o ordonanță președințială — contestație la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 28 alin. 1—3 din Codul de procedură civilă sunt neconstituționale, deoarece împiedică recuzarea întregii instanțe și, astfel, se încalcă „în mod fățiș” dreptul constituțional la un proces echitabil prevăzut la art. 21 alin. (3) din Constituție.

Tribunalul Iași — Secția civilă opinează în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât scopul pentru care a fost edictată instituția recuzării a fost cel al asigurării unei judecări imparțiale, în care părțile să fie protejate de posibila părtinire a judecătorului, cauzată de rudenia/afinitatea cu una dintre părți ori de interesul personal pe care îl are în soluționarea acelei cauze sau alte împrejurări prevăzute de lege, motiv pentru care recuzarea nu poate fi decât individuală și nu colectivă. De asemenea, ea nu poate conduce la împiedicarea tuturor judecătorilor unei instanțe să judece procesele cu care au fost investiți în condițiile legii.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului

Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 28 alin. 1—3 din Codul de procedură civilă, care au următorul cuprins: „*Nu se pot recuza judecătorii, rude sau afini ai aceluia care stau în judecată ca tutor, curator, consiliu judiciar sau director ai unei instituții publice sau societăți comerciale, când aceștia nu au interes personal în judecarea pricinii.*”

Nu se pot recuza toți judecătorii unei instanțe sau ai unei secții a acesteia.

Pentru aceleași motive de recuzare nu se poate formula o nouă cerere împotriva aceluiași judecător.”

Autorul excepției de neconstituționalitate consideră că dispozițiile criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că asupra constituționalității prevederilor criticate s-a mai pronunțat, în raport cu aceleași dispoziții constituționale, cu argumente similare, formulate de același autor, însă în alte cauze aflate pe rolul instanțelor judecătorești.

În acest sens este, de exemplu, Decizia nr. 741 din 12 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 379 din 4 iunie 2009, sau Decizia nr. 1.115 din 10 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 661 din 5 octombrie 2009, prin care Curtea a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28 alin. 1—3 din Codul de procedură civilă.

Astfel, Curtea a reținut că prevederile art. 28 alin. 1—3 din Codul de procedură civilă instituie anumite condiții în care se poate face recuzarea judecătorilor unei instanțe ori a unei secții a acesteia, ori în care se poate formula o nouă cerere de recuzare împotriva aceluiași judecător. Prin urmare, textele de lege criticate reprezintă norme de procedură prin intermediul cărora legiuitorul instituie cadrul legal pentru exercitarea dreptului procedural de recuzare, în deplin acord cu dispozițiile art. 126 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege.

Pe de altă parte, textele de lege criticate realizează o veritabilă protecție a justițiabilului împotriva încercărilor nejustificate de tergiversare a soluționării cauzei, restrângând posibilitățile părților de a solicita suspendarea judecării cauzei doar la acele situații care se justifică rațional.

De altfel liberul acces la justiție semnifică faptul că orice persoană se poate adresa instanțelor judecătorești pentru apărarea drepturilor, a libertăților sau a intereselor sale legitime, iar nu faptul că acest drept nu poate fi supus niciunei condiționări.

În consecință, Curtea a constatat că susținerile autorului excepției referitoare la îngrădirea dreptului constituțional la un

proces echitabil, prin imposibilitatea recuzării membrilor întregii instanțe, sunt neîntemeiate.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, cele statuate anterior de Curte își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28 alin. 1—3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Emil Balaure în Dosarul nr. 7.790/245/2009 al Tribunalul Iași — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 octombrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Ionița Cochințu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.447

din 3 noiembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 68¹, art. 143 alin. 1 și art. 148 alin. 1 lit. f) din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 68¹, art. 143 alin. 1 și art. 148 alin. 1 lit. f) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Viorel-Ion Dumitru în Dosarul nr. 11.441/2/2010 (număr în format vechi 3.123/2010) al Curții de Apel București — Secția I penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.723D/2010.

La apelul nominal se prezintă părțile Cristian-Victor Stan și Magdalena Bincaru. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Președintele acordă cuvântul părților prezente, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 68¹, art. 143 alin. 1 și art. 148 alin. 1 lit. f) din Codul de procedură penală.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, întrucât autorul

excepției solicită, în realitate, modificarea textelor de lege criticate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 25 noiembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 11.441/2/2010 (număr în format vechi 3.123/2010), **Curtea de Apel București — Secția I penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 68¹, art. 143 alin. 1 și art. 148 alin. 1 lit. f) din Codul de procedură penală.**

Excepția a fost ridicată de Viorel-Ion Dumitru cu ocazia soluționării unei propuneri de prelungire a măsurii arestării preventive.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 68¹ și art. 143 alin. 1 din Codul de procedură penală încalcă dreptul la un proces echitabil și prezumția de nevinovăție, întrucât, în practica din ultimii ani, sintagma „*indicii temeinice*” este asimilată de magistrați cu aceea de „*probe temeinice*”. Mai arată că art. 148 alin. 1 lit. f) din Codul de procedură penală aduce atingere dispozițiilor constituționale privind rolul Ministerului Public, deoarece procurorul susține că lăsarea în libertate a inculpatului prezintă un pericol concret pentru „*ordinea publică*”, în condițiile în care Ministerul Public apără „*ordinea de drept*”, și nu „*ordinea publică*”, aceasta din urmă fiind apărută de Jandarmeria Română, instituție specializată a statului, cu statut militar, parte componentă a Ministerului Administrației și Internelor.

Curtea de Apel București — Secția I penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece

prevederile de lege criticate nu aduc nicio atingere dispozițiilor din Constituție invocate de autorul excepției.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile art. 68¹, art. 143 alin. 1 și art. 148 alin. 1 lit. f) din Codul de procedură penală sunt constituționale, întrucât nu încalcă dispozițiile din Legea fundamentală invocate de autorul excepției. Face trimitere, în acest sens, la Decizia Curții Constituționale nr. 462/2004.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 68¹, art. 143 alin. 1 și art. 148 alin. 1 lit. f) din Codul de procedură penală, aceste din urmă dispoziții fiind modificate prin Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 677 din 7 august 2006. Textele de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 68¹: „Sunt indicii temeinice atunci când din datele existente în cauză rezultă presupunerea rezonabilă că persoana față de care se efectuează acte premergătoare sau acte de urmărire penală a săvârșit fapta.”;

— Art. 143 alin. 1: „Măsura reținerii poate fi luată de procuror ori de organul de cercetare penală față de învinuit sau inculpat, numai după ascultarea acestuia în prezența apărătorului, dacă sunt probe sau indicii temeinice că a săvârșit o faptă prevăzută de legea penală.”;

— Art. 148 alin. 1 lit. f): „Măsura arestării preventive a inculpatului poate fi luată dacă sunt întrunite condițiile prevăzute în art. 143 și există vreunul dintre următoarele cazuri: [...] f) inculpatul a săvârșit o infracțiune pentru care legea prevede

pedeapsa detențiunii pe viață sau pedeapsa închisorii mai mare de 4 ani și există probe că lăsarea sa în libertate prezintă un pericol concret pentru ordinea publică.”

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, ale art. 23 alin. (11) referitoare la prezumția de nevinovăție și ale art. 131 alin. (1) privind rolul Ministerului Public.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

I. Referitor la dispozițiile art. 68¹ și art. 143 alin. 1 din Codul de procedură penală, autorul excepției nu formulează veritabile critici de neconstituționalitate, ci este nemulțumit, în realitate, de modul de aplicare a acestor prevederi de lege. Or, asemenea aspecte nu intră sub incidența controlului de constituționalitate exercitat de Curte, ci sunt de competența instanței de judecată învestite cu soluționarea litigiului, respectiv a celor ierarhic superioare în cadrul căilor de atac prevăzute de lege.

Prin urmare, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 68¹ și art. 143 alin. 1 din Codul de procedură penală va fi respinsă ca inadmisibilă.

II. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate adusă dispozițiilor art. 148 alin. 1 lit. f) din Codul de procedură penală, acestea au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la aceleași dispoziții din Legea fundamentală, invocate și în prezenta cauză, și față de critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 983 din 8 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 551 din 5 august 2010, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate, reținând că dispozițiile art. 148 alin. 1 lit. f) din Codul de procedură penală, care stabilesc un caz de arestare, și anume situația în care lăsarea în libertate prezintă un pericol concret pentru „ordinea publică”, sunt în deplină concordanță cu prevederile constituționale ale art. 131, care statuează că Ministerul Public apără „ordinea de drept”. În procesul penal din România procurorul acționează ca apărător al intereselor generale ale societății, dar și ale părții din proces, în spiritul legalității. Cele două noțiuni, „ordinea de drept” și „ordinea publică”, nu se exclud și nu se află în contradicție, fiind într-o relație de interdependență. Astfel, ordinea de drept se concretizează în ordinea publică prin asigurarea respectării legii penale.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere a excepției de neconstituționalitate pronunțată de Curte prin decizia mai sus menționată, precum și considerentele care au fundamentat-o își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

I. Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 68¹ și art. 143 alin. 1 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Viorel-Ion Dumitru în Dosarul nr. 11.441/2/2010 (număr în format vechi 3.123/2010) al Curții de Apel București — Secția I penală.

II. Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 148 alin. 1 lit. f) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de același autor în același dosar.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 noiembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.448

din 3 noiembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă și ale art. 192 alin. 2 din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă și ale art. 192 alin. 2 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Aurel Ioniță în Dosarul nr. 35.638/245/2009 al Tribunalului Iași — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.727D/2010.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra cererii depuse la dosar de către autorul excepției prin care solicită ajutor public judiciar privind plata onorariului unui avocat desemnat din oficiu. A anexat la această cerere fotocopii de pe o serie de înscrisuri referitoare la situația materială a familiei.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea cererii de acordare de asistență juridică gratuită, întrucât aceasta se poate face numai în fața instanței de judecată.

Curtea, deliberând, în temeiul art. 14 din Legea nr. 47/1992, respinge cererea autorului excepției, deoarece regulile de procedură civilă referitoare la încuviințarea desemnării unui avocat din oficiu nu sunt compatibile cu natura procedurii în fața Curții Constituționale.

Cauza este în stare de judecată.

Președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă referitor la prevederile art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008, întrucât autorul excepției solicită, în realitate, extinderea în materie penală a textului de lege criticat, respectiv ca neîntemeiată în ceea ce privește dispozițiile art. 192 alin. 2 din Codul de procedură penală.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 4 noiembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 35.638/245/2009, **Tribunalul Iași — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă și ale art. 192 alin. 2 din Codul de procedură penală.**

Excepția a fost ridicată de Aurel Ioniță cu ocazia soluționării recursului împotriva unei sentințe penale prin care a fost respinsă plângerea împotriva unei rezoluții de neîncepere a

urmăririi penale, iar petentul a solicitat ajutor public judiciar pentru plata onorariului pentru un avocat numit din oficiu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 încalcă egalitatea în fața legii și a autorităților publice și dreptul la apărare, întrucât statul nu acordă ajutor public judiciar persoanelor care formulează plângere în fața judecătorului împotriva actelor procurorului de netrimitere în judecată, iar petenții sunt obligați la plata cheltuielilor judiciare în sume stabilite în mod discreționar. Totodată, arată că prevederile art. 192 alin. 2 din Codul de procedură penală aduc atingere dispozițiilor constituționale ale art. 51 alin. (1) și (3) privind dreptul de petiționare, deoarece petiționarul în materie penală nu beneficiază de scutire de taxă.

Tribunalul Iași — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece prevederile de lege criticate nu aduc nicio atingere dispozițiilor din Constituție invocate de autorul excepției.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile de lege criticate sunt constituționale, deoarece critica de neconstituționalitate a art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 este formulată din perspectiva unei omisiuni de reglementare, iar dispozițiile art. 192 alin. 2 din Codul de procedură penală nu privesc activitatea de petiționare și, prin urmare, nu încalcă art. 51 alin. (1) și (3) din Legea fundamentală.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 327 din 25 aprilie 2008, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 193/2008, și ale art. 192 alin. 2 din Codul de procedură penală, care au următorul cuprins:

— Art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008: *„Ajutorul public judiciar prevăzut de prezenta ordonanță de urgență se acordă în cauze civile, comerciale, administrative, de muncă și asigurări sociale, precum și în alte cauze, cu excepția celor penale.”;*

— Art. 192 alin. 2 din Codul de procedură penală: „În cazul declarării apelului ori recursului sau al introducerii oricărei alte cereri, cheltuielile judiciare sunt suportate de către persoana căreia i s-a respins ori care și-a retras apelul, recursul sau cererea.”

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, ale art. 24 referitoare la dreptul la apărare și ale art. 51 alin. (1) și (3) privind dreptul de petiționare, precum și a prevederilor art. 1 referitoare la interzicerea discriminării din Protocolul nr. 12 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

I. Autorul excepției nu formulează veritabile critici de neconstituționalitate cu privire la dispozițiile art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008, ci solicită completarea acestora, în sensul prevederii acordării ajutorului public judiciar

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

I. Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, excepție ridicată de Aurel Ioniță în Dosarul nr. 35.638/245/2009 al Tribunalului Iași — Secția penală.

II. Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 192 alin. 2 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de același autor în același dosar.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 noiembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.451

din 3 noiembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91¹ din Codul de procedură penală și ale art. 20 și 21 din Legea nr. 535/2004 privind prevenirea și combaterea terorismului

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Iuliana Nedelcu.

și persoanelor care formulează plângere în fața judecătorului împotriva actelor procurorului de netrimiteră în judecată. O asemenea solicitare nu intră însă în competența de soluționare a Curții Constituționale, care, conform art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului.

Prin urmare, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 va fi respinsă ca inadmisibilă.

II. Referitor la critica privind înfrângerea prevederilor art. 51 alin. (1) și (3) din Legea fundamentală, acestea nu sunt aplicabile în prezenta cauză, întrucât dispozițiile art. 192 alin. 2 din Codul de procedură penală nu privesc activitatea de petiționare, ci reglementează o situație distinctă, și anume accesul la justiție.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91¹ din Codul de procedură penală și ale art. 20 și 21 din Legea nr. 535/2004 privind prevenirea și combaterea terorismului, excepție ridicată de Manuel-Viorel Lungu și Floricel Onea în Dosarul nr. 27.631/3/2008 al Tribunalului București — Secția I penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 50D/2011.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a

excepției de neconstituționalitate, invocând în acest sens jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 29 noiembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 27.631/3/2008, **Tribunalul București — Secția I penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91¹ din Codul de procedură penală și ale art. 20 și 21 din Legea nr. 535/2004 privind prevenirea și combaterea terorismului.**

Excepția a fost ridicată de Manuel-Viorel Lungu și Floricel Onea cu ocazia soluționării unei cauze penale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile art. 91¹ din Codul de procedură penală și ale art. 20 și 21 din Legea nr. 535/2004 încalcă dreptul la un proces echitabil, dreptul la respectarea vieții private și de familie, secretul corespondenței, precum și condițiile și limitele restrângerii exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, întrucât interceptările și înregistrările audio sau video se pot dispune și înainte de începerea urmăririi penale, respectiv înainte de declanșarea procesului penal, și chiar înainte de săvârșirea unei infracțiuni. Consideră că aceste interceptări dispuse și efectuate înaintea declanșării procesului penal aduc atingere, în momentul obținerii, dreptului la viață privată, în componenta privitoare la inviolabilitatea corespondenței, iar în momentul folosirii, încalcă dreptul la un proces echitabil. Mai arată că singurul mecanism procesual care ar da eficiență dreptului la un proces echitabil în situația interceptărilor și înregistrărilor de comunicări sau convorbiri obținute înainte de declanșarea procesului penal este considerarea lor ca simple informații, nu ca mijloace de probă. În opinia autorilor excepției, textele de lege criticate aduc atingere și principiului proporționalității impus de art. 8 paragraful 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, potrivit căruia orice ingerință în exercițiul dreptului la viață privată trebuie să fie proporțională cu scopul urmărit.

Tribunalul București — Secția I penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât prevederile art. 91¹ din Codul de procedură penală și ale art. 20 și 21 din Legea nr. 535/2004 nu aduc nicio atingere dispozițiilor din Legea fundamentală invocate.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile de lege criticate sunt constituționale, deoarece nu contravin dispozițiilor din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale invocate de autorii excepției. Face trimitere în acest sens la deciziile Curții Constituționale nr. 1.137/2008 și nr. 410/2008.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 91¹ din Codul de procedură penală, modificate prin Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 677 din 7 august 2006, și ale art. 20 și 21 din Legea nr. 535/2004 privind prevenirea și combaterea terorismului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.161 din 8 decembrie 2004. Textele de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 91¹ din Codul de procedură penală: *„Interceptarea și înregistrarea convorbirilor sau comunicărilor efectuate prin telefon ori prin orice mijloc electronic de comunicare se realizează cu autorizarea motivată a judecătorului, la cererea procurorului care efectuează sau supraveghează urmărirea penală, în condițiile prevăzute de lege, dacă sunt date ori indicii temeinice privind pregătirea sau săvârșirea unei infracțiuni pentru care urmărirea penală se efectuează din oficiu, iar interceptarea și înregistrarea se impun pentru stabilirea situației de fapt ori pentru că identificarea sau localizarea participanților nu poate fi făcută prin alte mijloace ori cercetarea ar fi mult întârziată.*

Interceptarea și înregistrarea convorbirilor sau comunicărilor efectuate prin telefon ori prin orice mijloc electronic de comunicare pot fi autorizate în cazul infracțiunilor contra siguranței naționale prevăzute de Codul penal și de alte legi speciale, precum și în cazul infracțiunilor de trafic de stupefiante, trafic de arme, trafic de persoane, acte de terorism, spălare a banilor, falsificare de monede sau alte valori, în cazul infracțiunilor prevăzute de Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, cu modificările și completările ulterioare, în cazul unor alte infracțiuni grave ori al infracțiunilor care se săvârșesc prin mijloace de comunicare electronică. Dispozițiile alin. 1 se aplică în mod corespunzător.

Autorizația se dă pentru durata necesară interceptării și înregistrării, dar nu pentru mai mult de 30 de zile, în camera de consiliu, de președintele instanței căreia i-ar reveni competența să judece cauza în primă instanță sau de la instanța corespunzătoare în grad acesteia, în a cărei circumscripție se află sediul parchetului din care face parte procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală. În lipsa președintelui instanței autorizația se dă de către judecătorul desemnat de acesta.

Autorizația poate fi reînnoită, înainte sau după expirarea celei anterioare, în aceleași condiții, pentru motive temeinic justificate, fiecare prelungire neputând depăși 30 de zile.

Durata totală a interceptărilor și înregistrărilor autorizate, cu privire la aceeași persoană și aceeași faptă, nu poate depăși 120 de zile.

Înregistrarea convorbirilor dintre avocat și partea pe care o reprezintă sau o asistă în proces nu poate fi folosită ca mijloc de probă decât dacă din cuprinsul acesteia rezultă date sau informații concludente și utile privitoare la pregătirea sau săvârșirea de către avocat a unei infracțiuni dintre cele prevăzute la alin. 1 și 2.

Procurorul dispune încetarea imediată a interceptărilor și înregistrărilor înainte de expirarea duratei autorizației dacă nu mai există motivele care le-au justificat, informând despre aceasta instanța care a emis autorizația.

La cererea motivată a persoanei vătămate, procurorul poate solicita judecătorului autorizarea interceptării și înregistrării convorbirilor ori comunicărilor efectuate de aceasta prin telefon sau orice mijloc electronic de comunicare, indiferent de natura infracțiunii ce formează obiectul cercetării.

Autorizarea interceptării și a înregistrării convorbirilor sau comunicărilor se face prin încheiere motivată, care va cuprinde: indiciile concrete și faptele care justifică măsura; motivele pentru care stabilirea situației de fapt sau identificarea ori localizarea

participanților nu poate fi făcută prin alte mijloace ori cercetarea ar fi mult întârziată; persoana, mijlocul de comunicare sau locul supus supravegherii; perioada pentru care sunt autorizate interceptarea și înregistrarea.”;

— Art. 20 din Legea nr. 535/2004: „Amenințările la adresa securității naționale a României, prevăzute la art. 3 din Legea nr. 51/1991 privind siguranța națională a României, inclusiv faptele de terorism prevăzute în prezenta lege, constituie temeiul legal pentru a se propune procurorului de către organele de stat cu atribuții în domeniul securității naționale, în cazuri justificate, să solicite autorizarea efectuării unor activități în scopul culegerii de informații, constând în: interceptarea și înregistrarea comunicațiilor, căutarea unor informații, documente sau înscrisuri pentru a căror obținere este necesar accesul într-un loc, la un obiect sau deschiderea unui obiect; ridicarea și repunerea la loc a unui obiect sau document, examinarea lui, extragerea informațiilor pe care acesta le conține, cât și înregistrarea, copierea sau obținerea de extrase prin orice procedee; instalarea de obiecte, întreținerea și ridicarea acestora din locurile în care au fost depuse.”;

— Art. 21 din Legea nr. 535/2004: (1) Propunerea se formulează în scris și trebuie să cuprindă: date sau indicii din care să rezulte existența unei amenințări la adresa securității naționale, pentru a cărei descoperire, prevenire sau contracarare se impune emiterea autorizării; categoriile de activități pentru a căror efectuare este necesară autorizarea; identitatea persoanei ale cărei comunicații trebuie interceptate, dacă este cunoscută, sau a persoanei care deține informațiile, documentele ori obiectele ce trebuie obținute; descrierea generală, dacă și când este posibil, a locului unde urmează a fi efectuate activitățile autorizate; durata de valabilitate a autorizării.

(2) Propunerea se înaintează procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și este examinată sub aspectul temeiniciei și legalității de procurori anume desemnați de acesta.

(3) Dacă se apreciază că propunerea este nejustificată, procurorul o respinge prin rezoluție motivată, comunicând aceasta de îndată organului care a formulat-o.

(4) Dacă în termen de 24 de ore de la înregistrarea cererii se apreciază că propunerea este întemeiată și sunt întrunite toate condițiile prevăzute de lege, procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție sau înlocuitorul de drept al acestuia solicită în scris președintelui Înaltei Curți de Casație și Justiție autorizarea activităților propuse.

(5) Solicitarea trebuie să cuprindă datele menționate la alin. (1).

(6) Solicitarea este examinată în camera de consiliu de judecători anume desemnați de președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, care o admit sau o resping motivat, prin încheiere.

(7) În cazul în care solicitarea este respinsă, aceasta se restituie procurorului, împreună cu un exemplar al încheierii.

(8) Dacă apreciază că solicitarea este justificată, o dată cu încheierea de admitere judecătorul emite mandat prin care autorizează efectuarea activităților propuse.

(9) Mandatul se înmânează reprezentantului anume desemnat al organului care a propus autorizarea și trebuie să cuprindă: categoriile de comunicații care pot fi interceptate, categoriile de informații, documente sau obiecte care pot fi obținute; datele de identitate ale persoanei ale cărei comunicații trebuie interceptate sau care se află în posesia datelor, informațiilor ori obiectelor ce trebuie obținute, dacă sunt cunoscute; descrierea generală a locului în care urmează a fi executat mandatul; organul împuternicit cu executarea; durata de valabilitate a mandatului.

(10) Durata de valabilitate a mandatului nu poate depăși 6 luni; în cazuri întemeiate judecătorii anume desemnați de președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție pot prelungi, la cerere, durata mandatului, fiecare prelungire neputând depăși 3 luni.

(11) În acest caz se va urma procedura prevăzută la alin. (1)—(9).

(12) Solicitarea, emiterea și punerea în aplicare a mandatului se fac cu respectarea prevederilor Legii nr. 182/2002 privind protecția informațiilor clasificate.

(13) Organele care au propus autorizarea activităților pentru care s-a emis mandatul sunt obligate să le întrerupă de îndată, atunci când temeiurile care le-au justificat au încetat și să îl informeze despre aceasta pe procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

(14) Aceleași organe au obligația să îl informeze în scris pe procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție despre rezultatul activităților autorizate prin mandat și despre măsurile luate, conform legii.”

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 21 alin. (3) referitoare la dreptul la un proces echitabil, ale art. 28 privind secretul corespondenței și ale art. 53 referitoare la condițiile și limitele restrângerii exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, precum și a prevederilor art. 6 referitoare la dreptul la un proces echitabil și ale art. 8 privind dreptul la respectarea vieții private și de familie din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile art. 91¹ din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului instanței de contencios constituțional, prin raportare la aceleași dispoziții din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, invocate și în prezenta cauză, și cu motivări similare. Astfel, prin Decizia nr. 182 din 2 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 193 din 26 martie 2010, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91¹, art. 91² alin. 2 și art. 91⁵ din Codul de procedură penală, reținând că prevederile din acest Cod referitoare la interceptările și înregistrările audio sau video prevăd suficiente garanții, prin reglementarea în detaliu a justificării emiterii autorizației, a condițiilor și a modalităților de efectuare a înregistrărilor, a instituirii unor limite cu privire la durata măsurii, a consemnării și certificării autenticității convorbirilor înregistrate, a redării integrale a acestora, a definirii persoanelor care sunt supuse interceptării, iar eventuala nerespectare a acestor reglementări nu constituie o problemă de constituționalitate, ci una de aplicare, ceea ce însă excedează competenței Curții Constituționale, întrucât, potrivit alin. (3) al art. 2 din Legea nr. 47/1992, „Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată [...]”.

De asemenea, Curtea a mai statuat că nu poate fi primită nici susținerea potrivit căreia dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 28 și 53, deoarece înseși textele invocate oferă legiuitorului libertatea unei astfel de reglementări, secretul corespondenței nefiind un drept absolut, ci susceptibil de anumite restrângeri, justificate la rândul lor de necesitatea instrucției penale. Astfel, societățile democratice sunt amenințate de un fenomen infracțional din ce în ce mai complex, motiv pentru care statele trebuie să fie capabile de a combate în mod eficace asemenea amenințări și de a supraveghea elementele subversive ce acționează pe teritoriul lor. Așa fiind, asemenea dispoziții legislative devin necesare într-o societate democratică, în vederea asigurării securității naționale, apărării ordinii publice ori prevenirii săvârșirii de infracțiuni.

Totodată, Curtea a arătat că anumite aspecte invocate într-o cauză ori alta referitoare la modul de aplicare a dispozițiilor legale criticate nu constituie o problemă de constituționalitate, sens în care a reținut că nu se poate admite însă ideea înfrângerii prezumției de constituționalitate ca urmare a aplicării unor dispoziții legale în contradicție cu legea ori cu principiile fundamentale.

În plus, însăși instanța europeană a validat prevederile legale contestate, prin Hotărârea din 26 aprilie 2007 pronunțată în *Cauza Dumitru Popescu împotriva României*. Astfel, după ce a reținut existența unei încălcări a art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, motivat de împrejurarea că la data comiterii faptelor legislația în materie era alta, a afirmat că în noul cadru legislativ [prin modificările aduse de Legea nr. 281/2003 și Legea nr. 356/2006] există numeroase garanții în materie de interceptare și de transcriere a comunicațiilor, de arhivare a datelor pertinente și de distrugere a celor nepertinente. Așa fiind, dispozițiile legale criticate oferă

protecție împotriva amestecului arbitrar în exercitarea dreptului la viață privată al persoanei, legea folosind termeni cu un înțeles univoc.

În același sens sunt și Decizia nr. 102 din 4 februarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 146 din 5 martie 2010, și Decizia nr. 1.649 din 16 decembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 104 din 9 februarie 2011.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91¹ din Codul de procedură penală, pronunțată de Curte prin deciziile mai sus menționate, precum și considerentele care au fundamentat-o își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză, inclusiv în ceea ce privește dispozițiile art. 20 și 21 din Legea nr. 535/2004, față de care autorii excepției nu au formulat critici distincte.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91¹ din Codul de procedură penală și ale art. 20 și 21 din Legea nr. 535/2004 privind prevenirea și combaterea terorismului, excepție ridicată de Manuel-Viorel Lungu și Floricel Onea în Dosarul nr. 27.631/3/2008 al Tribunalului București — Secția I penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 noiembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.510

din 15 noiembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91² alin. 4 și 5 și art. 91³ alin. 3 din Codul de procedură penală

Acsinte Gaspar	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

nr. 17.531/3/2008 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 9D/2011.

La apelul nominal se prezintă personal partea Emanuel Nicolae Iftode și se constată lipsa autorului excepției, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul părții prezente, care arată că este nemulțumit de împrejurarea că, deși a recunoscut faptele, nu poate contesta veridicitatea convorbirilor telefonice înregistrare.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care face trimitere la jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 91² alin. 4 și 5 și art. 91³ alin. 3 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ștefan Tudor în Dosarul

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 13 decembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 17.531/3/2008, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 91² alin. 4 și 5 și art. 91³ alin. 3 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Ștefan Tudor în dosarul de mai sus având ca obiect soluționarea unui recurs în materie penală.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale, deoarece, atâta vreme cât înregistrarea convorbirilor a fost obținută fără participarea inculpatului sau a apărătorului său, fiind administrată în absența contradictorialității, este evident că partea interesată este lipsită de posibilitatea de a cenzura legalitatea obținerii unor astfel de probe.

De asemenea, de vreme ce numai judecătorul are drept de dispoziție cu privire la copiile înregistrărilor în cauză, partea interesată nu își mai poate formula o apărare eficientă, fiind privată de dreptul consacrat de art. 6 paragraful 3 lit. b) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, potrivit căruia orice acuzat are dreptul să dispună de timpul și de înlesnirile necesare pregătirii apărării sale.

Dispozițiile art. 91² alin. 4 din Codul de procedură penală sunt neconstituționale, deoarece creează posibilitatea de a fi înfrântă imparțialitatea judecătorului, livrându-se acestuia informații confidențiale care să-i influențeze opinia într-o cauză pendinte, prin mijloace secrete obținute pe căi ce excedează controlului de legalitate.

De asemenea, art. 91² alin. 5 din Codul de procedură penală este neconstituțional, deoarece, prin posibilitatea folosirii înregistrărilor în altă cauză penală, fără a se face o verificare identică a acestora așa cum s-a făcut în cauza în care au fost autorizate, se dă naștere la abuzuri din partea organelor de urmărire penală.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece textele criticate cuprind dispoziții referitoare la organele care efectuează interceptarea și înregistrarea, precum și la certificarea înregistrărilor, nefiind în contradicție cu prevederile constituționale invocate.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 91² alin. 4 și 5 cu denumirea marginală *Organele care efectuează interceptarea și înregistrarea* și art. 91³ alin. 3 cu denumirea marginală *Certificarea înregistrărilor*, ambele din Codul de procedură penală, care au următorul conținut:

— Art. 91² alin. 4 și 5: „*Convorbirile sau comunicările interceptate și înregistrate care nu privesc fapta ce formează obiectul cercetării sau nu contribuie la identificarea ori localizarea participanților se arhivează la sediul parchetului, în locuri speciale, în plic sigilat, cu asigurarea confidențialității, și pot fi transmise judecătorului sau completului investit cu soluționarea cauzei, la solicitarea acestuia. La soluționarea definitivă a cauzei, acestea vor fi șterse sau, după caz, distruse de către procuror, încheindu-se în acest sens un proces-verbal.*

Convorbirile sau comunicările interceptate și înregistrate pot fi folosite și în altă cauză penală dacă din cuprinsul acestora rezultă date sau informații concludente și utile privitoare la pregătirea sau săvârșirea unei alte infracțiuni dintre cele prevăzute la art. 91¹ alin. 1 și 2.”

— Art. 91³ alin. 3: „*La procesul-verbal se atașează, în plic sigilat, o copie a suportului care conține înregistrarea convorbirii. Suportul original se păstrează la sediul parchetului, în locuri speciale, în plic sigilat, și va fi pus la dispoziția instanței, la solicitarea acesteia. După sesizarea instanței, copia suportului care conține înregistrarea convorbirii și copii de pe procesele-verbale se păstrează la grefa instanței, în locuri speciale, în plic sigilat, la dispoziția exclusivă a judecătorului sau completului investit cu soluționarea cauzei.”*

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 16 referitor la *Egalitatea în drepturi*, art. 20 alin. (2) referitor la prioritatea reglementărilor care conțin dispoziții mai favorabile, art. 124 referitor la *Înfăptuirea justiției*, precum și ale art. 5 paragraful 1 și 3 și art. 6 paragraful 1 și paragraful 3 lit. b) și d) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului său din perspectiva unor critici similare. Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 709 din 17 iunie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 570 din 29 iulie 2008, și Deciziei nr. 410 din 10 aprilie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 338 din 1 mai 2008, Curtea a statuat că textele legale criticate, ca de altfel întreaga secțiune din Codul de procedură penală, referitoare la interceptările și înregistrările audio sau video, prevăd suficiente garanții, prin reglementarea în detaliu a justificării emiterii autorizației, a condițiilor și a modalităților de efectuare a înregistrărilor, a instituirii unor limite cu privire la durata măsurii, a consemnării și certificării autenticității convorbirilor înregistrate, a redării integrale a acestora, a definirii persoanelor care sunt supuse interceptării, iar eventuala nerespectare a acestor reglementări nu constituie o problemă de constituționalitate, ci una de aplicare, ceea ce însă excedează competenței Curții Constituționale, întrucât, potrivit alin. (3) al art. 2 din Legea nr. 47/1992, „Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată [...]”.

De asemenea, Curtea a arătat că este neîntemeiată și susținerea privind imposibilitatea inculpatului de a lua cunoștință despre conținutul interceptărilor efectuate și, eventual, de a se apăra demonstrând că înregistrările și interceptările sunt obținute ilegal, deoarece, potrivit dispozițiilor art. 91³ alin. 4 din Codul de procedură penală, la prezentarea materialului de urmărire penală procurorul este obligat să prezinte învinutului sau inculpatului procesele-verbale în care sunt redată convorbirile înregistrate și să asigure, la cerere, ascultarea acestora. Potrivit art. 91⁶ alin. 1 din același cod, mijloacele de probă referitoare la interceptările și înregistrările audio sau video pot fi supuse expertizei tehnice la cererea procurorului, a părților interesate sau, din oficiu, de către instanța de judecată, legislația procedurală penală română asigurând controlul prin justiție și în acest domeniu, judecătorul având datoria să examineze

valabilitatea acestora sub toate aspectele legalității și temeiniciei autorizării și efectuării înregistrărilor.

Asupra problemelor ce țin de nulitatea înregistrărilor convorbirilor telefonice, întrucât nu îndeplinesc condițiile de legalitate și proporționalitate, Curtea de la Strasbourg, prin Decizia de admisibilitate din 6 mai 2003 pronunțată în Cauza *Coban (Asim Babuscum) împotriva Spaniei*, a statuat că admisibilitatea probelor este o problemă ce ține de reglementările naționale și că revine jurisdicțiilor naționale să aprecieze elementele care le sunt prezentate, respectiva condamnare penală intervenind în urma unei proceduri contradictorii, pe baza probelor discutate de părți. Reclamantul a avut posibilitatea de a interoga martorii audiați și de a contracara depozitiile care îi erau defavorabile. De asemenea, în privința înregistrărilor convorbirilor telefonice s-a constatat că instanțele naționale au confirmat legalitatea strângerii acestor probe, iar reclamantul ar fi putut face observații în fața judecătorului cu privire la aceste înregistrări, care nu au constituit, de altfel, singurul mijloc de probă invocat de acuzare. În același context, și în Hotărârea din 16 noiembrie 2006, pronunțată în Cauza *Klimentyev împotriva Rusiei*, paragraful 124, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că, pentru a asigura dreptul la un proces echitabil, este esențial ca toate probele să fie prezentate de față cu acuzatul, în cadrul unei audieri publice, pentru a se putea oferi contraargumente. Acest lucru nu înseamnă totuși că declarațiile martorilor trebuie făcute în fața tribunalului pentru a fi admise ca mijloace de

probă. Utilizarea declarațiilor din faza de instrucție penală a cazului nu încalcă, în principiu, art. 6 paragraful 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, atât timp cât se respectă dreptul la apărare. De regulă, acest drept impune ca acuzatul să aibă ocazia de a pune întrebări martorului care depune mărturie împotriva sa, fie atunci când face aceste declarații, fie într-un stadiu ulterior al procedurilor.

În ceea ce privește critica referitoare la art. 91³ alin. 3 din Codul de procedură penală, Curtea a constatat că aceasta este neîntemeiată. Astfel, potrivit textului legal criticat, copia suportului care conține înregistrarea convorbirii și copii de pe procesele-verbale se păstrează la greșa instanței în locuri speciale, la dispoziția exclusivă a judecătorului sau a completului investit cu soluționarea cauzei. Or, susținerea potrivit căreia judecătorul nu mai este imparțial și, totodată, partea interesată nu își mai poate formula o apărare eficientă, conformă cu exigențele art. 6 paragraful 3 lit. b) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, nu poate fi primită, întrucât premisa de la care pornește argumentația critică este greșită. Astfel, judecătorul are la dispoziție copii ale suportului care conține înregistrarea și ale proceselor-verbale, acestea fiind depuse la dosar alături de celelalte probe și spre știința tuturor părților, care, iată, au libertatea de a-și formula o apărare eficientă, în timp util și în deplină cunoștință de cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91² alin. 4 și 5 și art. 91³ alin. 3 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ștefan Tudor în Dosarul nr. 17.531/3/2008 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 noiembrie 2011.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.516

din 15 noiembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91¹—91⁶ din Codul de procedură penală, precum și a dispozițiilor art. 146 și art. 215 alin. 5 din Codul penal

Acsinte Gaspar — președinte
Aspazia Cojocaru — judecător
Petre Lăzăroiu — judecător
Mircea Ștefan Minea — judecător
Iulia Antoanella Motoc — judecător
Ion Predescu — judecător
Puskás Valentin Zoltán — judecător

Tudorel Toader — judecător
Afrodita Laura Tutunaru — magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 91¹—91⁶ din Codul de procedură penală,

precum și a dispozițiilor art. 146 și art. 215 alin. 5 din Codul penal, excepție ridicată de Maria Schutz, Ion Dascălu și Corneliu Popa în Dosarul nr. 5.813/111/2007 al Tribunalului Bihor — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 214D/2011.

La apelul nominal se prezintă personal partea Mihai Ciobanu, precum și reprezentantul părții Societatea Comercială „Electrocentrale” — S.A. din Oradea, în persoana doamnei avocat Nicoleta Negrea din cadrul Baroului București, cu delegație la dosar, și se constată lipsa celorlalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului părții Societatea Comercială „Electrocentrale” — S.A. din Oradea, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

De asemenea, partea Mihai Ciobanu solicită admiterea excepției de neconstituționalitate.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, sens în care face trimitere la jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 25 iunie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 5.813/111/2007, **Tribunalul Bihor — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 91¹—91⁶ din Codul de procedură penală, precum și a dispozițiilor art. 146 și art. 215 alin. 5 din Codul penal**, excepție ridicată de Maria Schutz, Ion Dascălu și Corneliu Popa într-un dosar având ca obiect soluționarea unei cauze penale la fond, în care se fac cercetări cu privire la săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 215 alin. 5 raportat la art. 146 din Codul penal și în care s-au efectuat înregistrări în temeiul art. 91¹—91⁶ din Codul de procedură penală.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul Corneliu Popa susține că prevederile art. 146 și art. 215 alin. 5 din Codul penal contravin dispozițiilor constituționale ale art. 21 alin. (3) referitor la dreptul la un proces echitabil, art. 23 alin. (11) și (12) referitor la prezumția de nevinovăție și la principiul legalității pedepsei, art. 73 alin. (3) lit. h) referitor la stabilirea prin lege organică a infracțiunilor, pedepselor și regimului de executare a acestora și art. 11 referitor la *Dreptul internațional și dreptul intern* și art. 20 referitor la *Tratatele internaționale privind drepturile omului*, raportate la art. 6 — *Dreptul la un proces echitabil* și art. 7 — *Nicio pedeapsă fără lege* din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece condiționarea incriminării de cuantumul unui prejudiciu eventual pune în mare pericol însuși dreptul la un proces echitabil, având în vedere că atât existența prejudiciului, cât și cuantumul acestuia sunt chestiuni care nu pot fi stabilite decât printr-o hotărâre judecătorească definitivă, inculpatul aflându-se pe tot parcursul procesului penal sub protecția prezumției de nevinovăție.

Autorii Maria Schutz și Ion Dascălu susțin că prevederile art. 91¹—91⁶ din Codul de procedură penală contravin dispozițiilor constituționale ale art. 26 referitor la *Viața intimă, familială și privată*, art. 28 referitor la *Secretul corespondenței*, art. 53 referitor la *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*, precum și dispozițiilor art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitor la *Dreptul la respectarea vieții private și de familie*, în măsura în care sunt interpretate ca fiind incidente și înainte de începerea urmăririi penale împotriva unei persoane.

Tribunalul Bihor — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și

exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 91¹—91⁶ din Codul de procedură penală — *Condițiile și cazurile de interceptare și înregistrare a convorbirilor sau comunicărilor efectuate prin telefon sau prin orice mijloc electronic de comunicare, Organele care efectuează interceptarea și înregistrarea, Certificarea înregistrărilor, Alte înregistrări, Înregistrările de imagini și Verificarea mijloacelor de probă* și dispozițiile art. 215 alin. 5 din Codul penal — *Înșelăciunea* și art. 146 din Codul penal — *Consecințe deosebite de grave*.

Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 21 alin. (3) referitor la dreptul la un proces echitabil, art. 23 alin. (11) și (12) referitor la prezumția de nevinovăție și la principiul legalității pedepsei, art. 26 referitor la *Viața intimă, familială și privată*, art. 28 referitor la *Secretul corespondenței*, art. 53 referitor la *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*, art. 73 alin. (3) lit. h) referitor la stabilirea prin lege organică a infracțiunilor, pedepselor și regimului de executare a acestora, art. 11 referitor la *Dreptul internațional și dreptul intern* și art. 20 referitor la *Tratatele internaționale privind drepturile omului*, raportate la dispozițiile art. 6 — *Dreptul la un proces echitabil*, art. 7 — *Nicio pedeapsă fără lege* și art. 8 — *Dreptul la respectarea vieții private și de familie* din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

1. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 91¹—91⁶ din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului său din perspectiva unor critici similare. Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 252 din 17 februarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 266 din 15 aprilie 2011, Deciziei nr. 1.373 din 26 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 42 din 18 ianuarie 2011 și Deciziei nr. 1.556 din 17 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 887 din 18 decembrie 2009, Curtea Constituțională a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91¹—91⁶ din Codul de procedură penală, statuând că interceptările și înregistrările audio sau video prevăd suficiente garanții, prin reglementarea în detaliu a justificării emiterii autorizației, a condițiilor și a modalităților de efectuare a înregistrărilor, a instituirii unor limite cu privire la durata măsurii, a consemnării și certificării autenticității convorbirilor înregistrate, a redării integrale a acestora, a definirii persoanelor care sunt supuse interceptării, iar eventuala nerespectare a acestor reglementări nu constituie o problemă de constituționalitate, ci una de aplicare, ceea ce însă excedează competenței Curții Constituționale, întrucât, potrivit alin. (3) al art. 2 din Legea nr. 47/1992, „Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată [...]”, sens în care numai instanțele de judecată de drept comun sunt singurele competente să hotărască asupra incidenței textelor contestate într-un anumit moment procesual.

De asemenea, Curtea a mai statuat că nu poate fi primită nici susținerea potrivit căreia dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 28 și 53, deoarece înseși

textele invocate oferă legiuitorului libertatea unei astfel de reglementări, secretul corespondenței nefiind un drept absolut, ci susceptibil de anumite restrângeri, justificate la rândul lor de necesitatea instrucției penale. Astfel, societățile democratice sunt amenințate de un fenomen infracțional din ce în ce mai complex, motiv pentru care statele trebuie să fie capabile de a combate în mod eficace asemenea amenințări și de a supraveghea elementele subversive ce acționează pe teritoriul lor. Așa fiind, asemenea dispoziții legislative devin necesare într-o societate democratică, în vederea asigurării securității naționale, apărării ordinii publice ori prevenirii săvârșirii de infracțiuni.

Totodată, Curtea a arătat că anumite aspecte invocate într-o cauză ori alta referitoare la modul de aplicare a dispozițiilor legale criticate nu constituie o problemă de constituționalitate, sens în care a reținut că nu se poate admite însă ideea înfrângerii prezumției de constituționalitate ca urmare a aplicării unor dispoziții legale în contradicție cu legea ori cu principiile fundamentale.

În plus, însăși Curtea Europeană a Drepturilor Omului a validat prevederile legale contestate prin Hotărârea din 26 aprilie 2007, pronunțată în Cauza *Dumitru Popescu împotriva României* (2), paragraful 82. Astfel, după ce a reținut existența unei încălcări a art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, motivat de împreriurarea că la data comiterii faptelor legislația în materie era alta, a afirmat că în noul cadru legislativ (prin modificările aduse de Legea nr. 281/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură penală și a unor legi speciale și Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi) există numeroase garanții în materie de interceptare și de transcriere a comunicațiilor, de arhivare a datelor pertinente și de distrugere a celor nepertinente. Așa fiind, dispozițiile legale criticate oferă protecție împotriva amestecului arbitrar în exercitarea dreptului la viață privată al persoanei, legea folosind termeni cu un înțeles univoc.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele deciziilor mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

2. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 146 și art. 215 alin. 5 din Codul penal, Curtea constată următoarele:

Prin Decizia nr. 296 din 23 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 295 din 6 mai 2010, Curtea Constituțională a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 5 raportat la art. 146 din Codul penal, statuând că art. 146 din Codul penal cuprinde o normă cu caracter explicativ prin care se lămurește înțelesul expresiei „consecințe deosebit de grave”. Această reglementare este necesară cu atât mai mult cu cât legiuitorul a prevăzut consecințele deosebit de grave ca element circumstanțial în conținutul agravant al mai multor infracțiuni.

Din verificările efectuate, Curtea constată că Decizia nr. 296/2010 a fost pronunțată ca urmare a sesizării prin încheierea din 9 aprilie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 5.813/111/2007 al Tribunalului Bihor — Secția penală, deci în aceeași cauză cu cea prezentă. La acea dată excepția de neconstituționalitate a avut ca obiect dispozițiile art. 300 din Codul de procedură penală, art. 215 alin. 5 raportat la art. 146 din Codul penal, art. 13 alin. (12) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, precum și a dispozițiilor art. 80—88 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, excepție ridicată de Maria I. Schutz, Corneliu C. Popa, Mihai I. Ciobanu și Ion M. Dascălu. Potrivit încheierii de sesizare din 9 aprilie 2009 rezultă că avocatul Sava Ion, în calitate de apărător al inculpatului Corneliu C. Popa, fără a depune note scrise a considerat că excepțiile de neconstituționalitate sunt fondate (deci inclusiv excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 5 raportat la art. 146 din Codul penal invocată și în prezenta cauză), sens în care a susținut că se impune sesizarea instanței de contencios constituțional. Pe cale de consecință, potrivit dispozitivului acelei încheieri pronunțate în Dosarul nr. 5.813/111/2007, Curtea Constituțională a fost sesizată de Tribunalul Bihor — Secția penală cu toate excepțiile invocate de Maria I. Schutz, Corneliu C. Popa, Mihai I. Ciobanu și Ion M. Dascălu.

Așa fiind, Curtea Constituțională constată că, urmare autorității de lucru judecat, prezenta excepție este inadmisibilă, deoarece are același obiect (respectiv art. 215 alin. 5 raportat la art. 146 din Codul penal), a fost invocată în același dosar al aceleiași instanțe (respectiv Dosarul nr. 5.813/111/2007 al Tribunalului Bihor — Secția penală) și a fost ridicată de același autor (respectiv Corneliu Popa).

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91¹—91⁶ din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Maria Schutz și Ion Dascălu în Dosarul nr. 5.813/111/2007 al Tribunalului Bihor — Secția penală.

2. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 146 și art. 215 alin. 5 din Codul penal, excepție ridicată de Corneliu Popa în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 noiembrie 2011.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

RECTIFICĂRI

La Hotărârea Guvernului nr. 1.391/2006 pentru aprobarea Regulamentului de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 876 din 26 octombrie 2006, se face următoarea rectificare:

— în anexa nr. 1, la art. 142 lit. e), în loc de: „... înainte și înainte de acestea;” se va citi: „... înainte și după acestea;”.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

